

København (1889-1928) - Torsdag den 30. April 1908

Poul la Cour.

—•—

Saa er det da i Dag, Poul la Cour jordes.

Trindt fra vort Land vil Mennesker med stille Vemod mindes det Navn, der naaede saa vidt ud i vort Folk, som lun saa, og var agtet og elsket, som endnu færre.

For Poul la Cour var Folkelærer! En af de betydeligste og ejendommeligste, vort Land har haft.

Det var i Samklang dermed, at hans videnskabelige Arbejder saa direkte tog Sigte paa det praktiske Livs Forhold, og det var derfor, han gav Afkald paa en mere fremskudt Stilling og valgte Arbejdet for den danske Ungdoms Oplysning og Opdragelse.

Saa er det da i Dag, Poul la Cour jordes.

Trindt fra vort Land vil Mennesker med stille Vemod mindes det Navn, der naaede saa vidt ud i vort Folk, som kun faa, og var agtet og elsket, som endnu færre.

For Poul la Cour var Folkelærer! En af de betydeligste og ejendommeligste, vort Land har haft.

Det var i Samklang dermed, at hans videnskabelige Arbejder saa direkte tog Sigte paa det praktiske Livs Forhold, og det var derfor, han gav Afkald paa en mere fremskudt Stilling og valgte Arbejdet for den danske Ungdoms Oplysning og Opdragelse.

At lære jævne Børgfolk Lovene for Naturens Kræfter og de Veje, ad hvilke Mennesket kan udnytte dem i sin Tjeneste, var det Maal, han utrætteligt arbejdede henimod — baade med Mund og Pen.

Og sjældent har vel nogen haft bedre Evner dertil end han!

Med Mesterens kyndige Haand udvalgte han af sit store Kundskabsforraad det, han i det givne Tilfælde havde Brug for.

Og saa klar og simpel var hans Fremstilling, at Ting blev umiddelbart indlysende, som ellers kunde synes at kræve langt større Forudsætninger, end de sad inde med, som han henvendte sig til.

Poul la Cour er død!

Det var den Morgen, Bladene bragte Budskabet ud over Landet. Da kom en Mand hen til mig og sagde dette, stille og vemodigt:

Poul la Cour er død!

Og det var en Mand, hvis hele Livsførelse har været saa fjærn som vel muligt fra den Aandsretning og det Arbejde, la Cour viede sine Kræfter. Kun en enkelt Gang havde han hørt ham tale. Men det Indtryk af den ærlige, noble Forster og den store Folkelærer med den stærke Kærlighed til sin Sag, blev aldrig siden slettet. Ogsaa han følte det Tab, vort Folk har lidt!

For Poul la Cour vilde mere end Oplysning i og for sig. Han vilde opdrage sin Slægt, højne og forædle sine Medmennesker.

At lære jævne Lægfolk Lovene for Naturens Kræfter og de Veje, ad hvilke Mennesket kan udnytte dem i sin Tjeneste, var det Maal, han utrætteligt arbejdede henimod - baade med Mund og Pen.

Og sjældent har vel nogen haft bedre Evner dertil end han!

Med Mesterens kyndige Haand udvalgte han af sit store Kundskabsforraad det, han i det givne Tilfælde havde Brug for.

Og saa klar og simpel var hans Fremstilling, at Ting blev umiddelbart indlysende, som ellers kunde synes at kræve langt større Forudsætninger, end de sad inde med, som han henvendte sig til.

Poul la Cour er død!

Det var den Morgen, Bladene bragte Budskabet ud over Landet. Da kom en Mand til mig og sagde dette, stille og vemodigt:

Poul la Cour er død!

Og det var en Mand, hvis hele Livsførelse har været saa fjærn som vel muligt fra den Aandsretning og det Arbejde, la Cour viede sine Kræfter. Kun en enkelt Gang havde han hørt ham tale. Men det Indtryk af den ærlige, noble Forsker og den store Folkelærer med den stærke Kærlighed til sin Sag, blev aldrig siden slettet. Ogsaa han følte det Tab, vort Folk her lidt!

For Poul la Cour vilde mere end Oplysning i og for sig. Han vilde opdrage sin Slægt, højne og forædle sine Medmennesker.

Som faa havde han Evne til at op-

lade Menneskers Øjne for det ophøjet store i Naturen, saadan som vi møder den lige fra vort eget Legem til de fjærneste Kloder.

Og al hans Undervisning var præget af hans stærke Personlighed.

De Tusinder af dansk Ungdom, der i Aarenes Løb har gæstet Askov, bevarer Mindet om hans fine, ædle Menneskelighed, der dannede Baggrunden for hans Virksomhed iblandt dem og var af allerstørste Værd for dem.

De vidste, at det ikke var søgt, naar han havde valgt sig Ordene:

Prøv med Kærlighedens stærke Arm!

Og de vidste, at det var mere end en Talemaade, naar han Gang paa Gang udtalte som sin Overbevisning, at det, det kommer an paa her i Livet, er at faa Hverdagens triste, graa Slid hævet op i Festdagens Lys.

De forstod, at det var noget, han selv arbejdede paa, og de følte, at det i ikke ringe Grad var lykkedes ham.

Skønt de sjældent saa' et Smil paa hans Ansigt og vel aldrig hørte ham le.

Med Vemod vil de mindes ham.

Og med Tak for, at de i ham har mødt et Menneske, der kunde lægge en ædel Persons Aand ind i Livets dybe Alvor og saaledes — uden Kunst, jævnt og stille — hæve „Hverdagens triste, graa Slid op i Festdagens Lys“.

Jørgen Hansen.

Som faa havde han Evne til at oplade Menneskers Øjne for det ophøjet store i Naturen, saadan som vi møder den lige fra vort eget Legem til de fjærneste Kloder.

Og al hans Undervisning var præget af hans stærke Personlighed.

De Tusinder af dansk Ungdom, der i Aarenes Løb har gæstet Askov, bevarer Mindet om hans fine, ædle Menneskelighed, der dannede Baggrunden for hans Virksomhed iblandt dem og var af allerstørste Værd for dem.

De vidste, at det ikke var søgt, naar han havde valgt Ordene:

Prøv med Kærlighedens stærke Arm!

Og de vidste, at det var mere end en Talemaade, naar han Gang paa Gang udtalte som sin Overbevisning, at det, det kommer an paa her i Livet, er at faa Hverdagens triste, graa Slid hævet op i Festdagens Lys.

De forstod, at det var noget, han selv arbejdede paa, og de følte, at det i ikke ringe Grad var lykkedes ham.

Skønt de sjældent saa et Smil paa hans Ansigt og vel aldrig hørte ham le.

Med Vemod vil de mindes ham.

Og med Tak for, at de i ham har mødt et Menneske, der kunde lægge en ædel Persons Aand ind i Livets dybe Alvor og saaledes — uden Kunst, jævnt og stille — hæve „Hverdagens triste, graa Slid op i Festdagens Lys“.

Jørgen Hansen.